

[Indenrigsministeren]

I regeringens forslag er der, som det udtrykkelig er fremhævet i bemærkningerne til lovforslaget, ikke taget stilling til, hvordan børnetandplejen skal organiseres. Dette er helt bevidst, fordi spørgsmålet om organisationen af tandplejen, dvs. dispensationsadgangen i henhold til lovens § 2, skal gøres til genstand for revision senest i folketingsåret 1980-81. Dermed yderligere et svar til hr. Henrik Toft.

Vi vil i 1980-81 have et meget fyldigt grundlag at diskutere hele spørgsmålet om dispensationsbørnetandplejen på, nemlig de indberetninger fra kommuner og amtskommuner, der i medfør af § 2 hvert år skal indsendes til sundhedsstyrelsen, og jeg er ganske rolig for de argumenter, der til sin tid vil komme frem om denne sag.

Regeringen er endvidere i den situation, som også hr. Niels Helveg Petersen understregede, at organisationerne - Kommunernes Landsforening, Amtsrådsforeningen og Dansk Tandlægeforening - har været hørt om lovforslaget. Det er dem, der skal administrere det, det er dem, der har den faglige kundskab, og de har alle sammen bakket forslaget stærkt op.

Må jeg derefter generelt om de to ændringsforslag sige, at de forekommer meget lidt underbyggede, og med disse mere generelle bemærkninger vil jeg herefter nærmere kommentere disse ændringsforslag.

Fremskridtspartiet har på ny stillet forslag om, at børnetandplejen skal foregå hos de privat praktiserende tandlæger. Ved denne lejlighed skal jeg ikke bede om tid hos hr. Ole Hovmand, for det var nok noget af en fuser, når det kom til stykket. Forslaget betyder efter sit indhold, at ca. 700 børnetandklinikker, der er specielt indrettet til børnetandpleje, i 190 kommuner skal nedlægges, uagtet det er dokumenteret, at børnetandplejen på de offentlige klinikker har sine klare fortrin i form af at medvirke til en bedre tandsundhed hos børnene gennem den behandlende og den opøgende virksomhed. Det er i øvrigt sundhedsstyrelsens vurdering, at der ikke umiddelbart ved nedlæggelsen af de offentlige klinikker kan påregnes etableret det nødvendige antal private praksiser, hvorfor forslaget må forventes at medføre en væsentlig forringelse af børns faktiske muligheder for at få den nødvendige tandpleje. Det er forslagets konsekvens. Det stillede ændringsfor-

slag virker meget lidt gennemtænkt, og jeg må selvfølgelig meget kraftigt afvise det.

Derefter til ændringsforslag nr. 2, der skulle give forældrene frit valg imellem at lade småbørnstandplejen foregå på en bestående kommunal klinik eller hos en privat praktiserende tandlæge. Lad mig sige med det samme: dette forslag kan jeg heller ikke gå ind for. Når tandplejen skal kunne foregå hos de privat praktiserende tandlæger, forudsætter det, at der er tilstrækkeligt med privat praktiserende tandlæger overalt i landet. Endvidere er der ikke i alle kommuner en egentlig valgmulighed for forældremyndighedens indehaver, således som forslaget forudsætter. Sundhedsstyrelsen har oplyst, at i 60-70 kommuner er der ingen eller kun én praktiserende tandlæge til at betjene hele befolkningen i kommunen, så i disse kommuner er der altså ingen valgmulighed, i hvert fald ingen reel valgmulighed.

Endelig skal jeg påpege, at der er forældre, som kun sjældent eller aldrig søger tandhjælp, heller ikke til deres børn, og der er derfor efter sundhedsstyrelsens og indenrigsministeriets opfattelse stor risiko for, at netop de børn, som har det største behov for systematisk tandpleje, ikke vil blive bragt til en sådan, hvis dette ændringsforslag får tilslutning. Hvis det er forslagsstillernes hensigt, at der skal føres behørig kontrol med, at alle børn bliver undersøgt i tide og får foretaget systematisk forebyggende og behandlende tandpleje, vil ændringsforslaget medføre en vanskelig administrativ opgave for de medvirkende kommuner.

Endelig medfører ændringsforslaget betydelige vanskeligheder for den kommunale planlægning. Der skal i de kommuner, der har kommunal børnetandklinik, opbygges to parallelle tandplejesystemer, mellem hvilke der skal være fri adgang til at skifte, hvilket vil gøre det næsten umuligt at vurdere kapacitetsbehovet i hvert af de to systemer.

Endelig må jeg sige om det såkaldt frie valg, at landets kommuner allerede med den gældende lov er berettiget, men ikke forpligtet til at udføre en fuldt betalt valgfrihed for børnene. Der er altså intet til hinder for, at en ordning som den foreslåede kan gennemføres på frivillig basis i de enkelte kommuner, uden at jeg dermed på nogen måde har anbefalet det.